

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyní Mgr. Markétou Jiráskovou ve věci žalobkyně **Ing. V [REDACTED] V [REDACTED]** nar. **[REDACTED]**, bytem **[REDACTED]** zastoupené Mgr. Ilonou Dobrovolnou, advokátkou se sídlem Týnská 1053/21, 110 00 Praha 1, proti žalované **České republice – Ministerstvu spravedlnosti**, IČ 000 25 429, se sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2, o zaplacení 171.750,- Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobkyni 171.750,- Kč se 7,75 % úrokem z prodlení p.a. z této částky od 24. 11. 2012 do zaplacení, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 37.026,- Kč k rukám zástupkyně žalobkyně Mgr. Ilony Dobrovolné, advokátky se sídlem Týnská 1053/21, 110 00 Praha 1, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobkyně se svou žalobou domáhala, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobkyni přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 400.000,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % p.a. od 24. 11. 2012 do zaplacení, která jí byla způsobena nesprávným úředním postupem v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 3 pod sp. zn. [REDAKCE]. Toto dědické řízení bylo zahájeno dne 30. 9. 1991, dosud není pravomocně skončeno. Délka předmětného řízení je naprosto nepřiměřená, řízení není nijak složité a žalobkyně se na délce řízení žádným způsobem nepodílela. K délce řízení přispívá jeden z účastníků svou značnou procesní aktivitou, což však nelze přičíst k tíži žalobkyně, která se svými urgencemi a stížnostmi snaží celkovou řízení urychlit. V řízení došlo k prodlevám a nečinnosti soudů, když byl spis omylem založen na spisovnu, dále došlo k průtahům při ustanovení znalce a vypracování znaleckého posudku. Nepřiměřená délka řízení má negativní vliv na psychické a fyzické zdraví žalobkyně, dále dochází k rozsáhlé devastaci majetku, který tvoří předmět dědictví. Žalobkyně požaduje za řízení přesahující 21 let částku 400.000,- Kč, když částka za rok řízení by se měla přibližovat k horní hranici 20.000,- Kč. U žalované svůj nárok uplatnila, žalovaná žalobkyni vyhověla částečně a přiznala jí 228.250,- Kč.

Žalovaná se k žalobě vyjádřila tak, že v ní uplatněný nárok neuznává. Učinila nespornou skutečnost, že u ní žalobkyně dne 23. 5. 2012 uplatnila nárok na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 400.000,- Kč, která jí měla vzniknout nesprávným úředním postupem v citovaném řízení. Žalovaná konstatovala, že v řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu a přiznala žalobkyni částku 228.250,- Kč. Délka řízení byla nepřiměřená, žalovaná za rok řízení přiznala žalobkyni částku 20.000,- Kč, resp. 1.667,- Kč za měsíc řízení s tím, že za první dva roky řízení přiznala částku poloviční. Výslednou částku 415.000,- Kč понížila o 45 %. Řízení probíhalo na třech stupních soudní soustavy, v souvislosti s věcí byla podána i ústavní stížnost. Věc byla do značné míry složitá, bylo třeba vypracovat několik znaleckých posudků, průběh řízení byl narušován procesní aktivitou účastníka H [REDAKCE]. Žalobkyně se svým chováním na délce řízení významně nepodílela, význam předmětu řízení neshledala žalovaná jako vysoký. Přiznanou částku považuje za dostačující, navrhla žalobu zamítnout.

Podáním ze dne 26. 6. 2013 vzala žalobkyně svou žalobu částečně zpět, soud poté usnesením ze dne 10. 7. 2013 řízení částečně, co do zaplacení částky 228.250,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % p.a. z této částky od 24. 11. 2012 do zaplacení, zastavil.

Vzhledem k tomu, že ve věci bylo možno rozhodnout jen na základě předložených listinných důkazů a účastníci souhlasili s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, soud věc rozhodl podle § 115a o.s.ř., aniž jednání nařizoval.

Ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 3, sp. zn. [REDAKCE] soud zjistil, že dne [REDAKCE] zemřel Ing. V [REDAKCE] H [REDAKCE], o čemž bylo informováno státní notářství dne 3. 1. 1991.

Dne 17. 1. 1991 proběhlo předběžné šetření u Státního notářství v Praze 6, vyslechnuta byla pozůstalá dcera Ing. V. [REDACTED] V. [REDACTED]. Dne 1. 2. 1991 byl sepsán protokol na Státním notářství pro Prahu 6 s pozůstalou manželkou J. [REDACTED] H. [REDACTED] synem B. [REDACTED] H. [REDACTED] synem I. [REDACTED] G. [REDACTED] dcerou E. [REDACTED] K. [REDACTED] a dcerou Ing. V. [REDACTED] V. [REDACTED]. Dále bylo provedeno šetření na místě samém v bytě zůstavitele. Dne 1. 2. 1991 požádali B. [REDACTED] H. [REDACTED] a E. [REDACTED] K. [REDACTED] o opravu protokolu. Dne 14. 6. 1991 zamítl Obvodní soud pro Prahu 6 návrh B. [REDACTED] H. [REDACTED] na vydání předběžného opatření spočívajícího v zajištění zapečetění bytu v Praze 6 po zůstaviteli a uschování veškerých klíčů do soudní úschovy. K odvolání navrhovatele Městský soud v Praze usnesením ze dne 23. 8. 1991 usnesení soudu prvního stupně změnil tak, že se řízení zastavuje s tím, že věc bude postoupena Státnímu notářství pro Prahu 6. Dne 23. 7. 1991 požádal státní notář o přikázání věci z důvodu vhodnosti jinému státnímu notářství v Praze. Dne 30. 8. 1991 rozhodl Městský soud v Praze o přikázání věci Státnímu notářství pro Prahu 3. Jednání bylo nařízeno na den 22. 10. 1991, kdy byl Státním notářstvím v Praze 3 sepsán protokol s pozůstalou manželkou a dětmi, další jednání bylo nařízeno na den 12. 11. 1991, kdy byl opět sepsán protokol s pozůstalými. Dne 13. 11. 1991 rozhodla státní notářka, že se zapečetí byt zůstavitele v [REDACTED] a nemovitost ve [REDACTED]. Dne 21. 11. 1991 byl proveden soupis a odhad věcí v bytě zůstavitele, byl přizván soudní znalec, v soupisu a odhadu cen věcí bylo pokračováno 26. 11. 1991. Pozůstalý syn B. [REDACTED] H. [REDACTED] vznesl námitku podjatosti státní notářky. V lednu 1992 byl vypracován znalecký posudek, který oceňoval 519 movitých věcí. Dne 12. 2. 1992 rozhodl Městský soud v Praze, že vedoucí státní notář Státního notářství pro Prahu 3 není vyloučen z projednávání a rozhodování věci. B. [REDACTED] H. [REDACTED] se odvolal, odvolání bylo Městským soudem v Praze dne 31. 3. 1992 odmítnuto. Ve věci bylo nařízeno jednání na den 7. 5. 1992 a soupis a odhad na místě samém na den 26. 5. 1992. V. [REDACTED] V. [REDACTED] požádala o změnu termínu z důvodu dovolené, jednání bylo odročeno na den 20. 8. 1992 a následně bylo odročeno na žádost B. [REDACTED] H. [REDACTED] na den 8. 9. 1992. V srpnu 1992 sdělil soudní znalec, že byl odvolán z funkce znalce, soud ustanovil znalce nového. Jednání bylo odročeno na neurčito z důvodu stížnosti a odvolání B. [REDACTED] H. [REDACTED]. Městský soud v Praze v listopadu 1992 potvrdil rozhodnutí státního notářství a odvolání B. [REDACTED] H. [REDACTED] odmítl. Šetření na místě samém bylo nařízeno na den 23. 3. 1995, soudní znalec se omluvil z důvodu objednané operace. V březnu 1995 soud ustanovil nového znalce, v květnu 1995 se předsedkyně senátu 13D Obvodního soudu pro Prahu 3 vyjádřila k námitce podjatosti vznesené B. [REDACTED] H. [REDACTED]. Městský soud v Praze rozhodl v květnu 1995, že soudkyně není vyloučena z projednávání a rozhodování věci. V červnu 1995 sdělila notářka v Praze soudu, že se cítí být podjatá se zřetelem na svůj poměr k věci. Ostatní notáři v Praze se také vyjádřili, zda se cítí či necítí být podjatí. Svou podjatost též sdělila notářka v Praze 3. Obvodní soud pro Prahu 3 rozhodl v září 1995 o tom, kteří notáři jsou a kteří nejsou vyloučeni z projednávání věci. Provedením úkonů v řízení o dědictví byl pověřen notář v Praze 3 JUDr. Zdeněk Kratochvíl. Tento notář sepsal dne 13. 5. 1996 úřední záznam o tom, že když mu byl spis přidělen, tak nejprve probral značně nepřehlednou část příloh spisu, při tom zjistil, že v příloze se nachází i rekonstruovaná část spisu, který měl být v roce 1993 ztracen a v roce 1994 byl Obvodním soudem pro Prahu 3 rekonstruován. V červnu 1996 bylo rozhodnuto, že JUDr. Zdeněk Kratochvíl je vyloučen z projednávání dědické věci, neboť notář uvedl, že se cítí být podjatý s ohledem na způsob jednání B. [REDACTED] H. [REDACTED]. Spis byl přidělen soudnímu komisaři JUDr. Viktoru Matějkovi. V září

1996 B. H. vnesl námitku podjatosti všech soudců Obvodního soudu pro Prahu 3. Poté, co se jednotliví soudci vyjádřili k námitce podjatosti, rozhodl Městský soud v Praze dne 10. 2. 1997 o tom, kteří soudci nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodování věci. Notář sdělil soudu v srpnu 1997 stav dědického řízení s tím, že jednání dne 23. 3. 1995 se neuskutečnilo s ohledem na omluvu znalců a dne 30. 5. 1996 bylo jednání zmařeno, když byly vneseny další námitky podjatosti, že v současnosti jsou vyžadovány chybějící doklady k nemovitostem u Katastrálních úřadů Praha-město a Beroun. Notář nařídil jednání na den 2. 12. 1997. V březnu 1998 opět sdělil notář soudu stav řízení s tím, že s ohledem na dosavadní přístup účastníků nelze skončení věci odhadnout. Další jednání bylo nařízeno na den 22. 9. 1998, B. H. vnesl opět další námitku podjatosti, jednání tak bylo zmařeno, soudci se opět vyjadřovali k námitce podjatosti. V listopadu 1998 soud rozhodl, že soudkyně není vyloučena z projednávání a rozhodování věci a že se věc nepřikazuje jinému soudu. V prosinci 1998 soud rozhodl, že soudní komisař JUDr. Viktor Matějka není vyloučen z projednávání a rozhodování věci. Jednání bylo nařízeno na den 1. 4. 1999, B. H. opět vnesl námitku podjatosti, notář jednání s ohledem na podání H. zrušil, opět se vyjádřil k námitce podjatosti, opět se vyjadřovali všichni soudci. Spis byl vrácen Městským soudem v Praze Obvodnímu soudu pro Prahu 3 bez věcného vyřízení, neboť obsah námitek je stále tentýž. Jednání bylo nařízeno na den 22. 7. 1999. V březnu 1999 byl ustanoven soudní znalec k podání posudku o ceně nemovitostí. Ustanovený znalec sdělil, že ze zdravotních důvodů nemůže přijmout znaleckou činnost. Šetření na místě samém v domě ve Zdicích bylo nařízeno na den 9. 11. 1999, šetření v bytě zůstavitele pak bylo nařízeno na den 25. 11. 1999. Znalecký posudek byl vypracován v prosinci 1999, jednání bylo nařízeno na 18. 1. 2000, toto jednání bylo zrušeno, neboť znalec rezignoval a bylo třeba ustanovit nového znalce. V dubnu 2000 bylo rozhodnuto o znalečném čtyř soudních znalců, B. H. podal odvolání, Městský soud v Praze odvolání v září 2000 odmítl. V říjnu 2000 byl spis opět předložen Městskému soudu v Praze k rozhodnutí o námitce podjatosti, v říjnu 2000 bylo řízení o námitce podjatosti zastaveno. B. H. podal dovolání, byl vyzván k odstranění vad dovolání v lednu 2001, dovolací řízení bylo v říjnu 2001 zastaveno. Jednání notářem bylo nařízeno na den 19. 2. 2002, B. H. vnesl opět námitky podjatosti a námitky věcné a místní nepříslušnosti. V březnu 2002 se opět soudci vyjadřovali k námitce podjatosti. V dubnu 2002 byl B. H. vyzván, aby odstranil vady námitky podjatosti, ten na to reagoval dalšími nesmyslnými podáními. Jeho odvolání bylo Městským soudem v Praze v září 2002 odmítnuto. Jednání nařízené na den 8. 8. 2002 bylo opět odvoláno pro vznesenou námitku podjatosti a nařízeno na den 13. 2. 2003, které bylo taktéž ze stejného důvodu odvoláno. B. H. byl opět vyzván k odstranění vad námitky podjatosti. Notář nařídil jednání na den 14. 7. 2003, protokol byl zaslán B. H. s tím, aby se vyjádřil k rozsahu sepsaného majetku ve společném jmění manželů a jednak k navrženému způsobu jeho vypořádání. Obvodní soud pro Prahu 3 usnesením ze dne 9. 11. 2003 určil obecnou cenu majetku zůstavitele, určil, co z tohoto majetku patří do dědictví a co pozůstalé manželce. Proti tomuto usnesení podal B. H. odvolání, v říjnu 2003 byl vyzván, aby zaplatil soudní poplatek za odvolání. Spis byl předložen odvolacímu soudu v prosinci 2003, Městský soud v Praze usnesením ze dne 30. prosince 2003 jednak odmítl odvolání B. H. a dále změnil usnesení soudu prvního stupně části ohledně dvou položek, které též patří do dědictví, usnesení nabylo právní moci dne 23. 2. 2004. Jednání bylo nařízeno na den 10. 6. 2004, které

bylo zrušeno z důvodu opětovně vznesené námitky podjatosti B [redacted] H [redacted] a E [redacted] K [redacted]. Ti byli v červnu 2004 vyzváni k odstranění vad námitky podjatosti. Městský soud v Praze rozhodl v září 2004, že soudkyně není vyloučena z projednávání věci a v prosinci 2004 bylo rozhodnuto, že ani soudní komisař není vyloučen z úkonu soudního komisaře. Jednání bylo nařizováno na den 12. 4. 2005, byl proveden soupis aktiv a pasiv, usnesením Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 20. 4. 2005 byla určena obecná cena majetku, výše dluhů a čistá hodnota dědictví. Proti usnesení podali odvolání B [redacted] H [redacted], E [redacted] K [redacted] a J [redacted] H [redacted]. Městský soud v Praze usnesením ze dne 31. 3. 2006 napadené rozhodnutí potvrdil, usnesení nabylo právní moci dne 15. 5. 2006. Jednání bylo nařizováno na den 19. 12. 2006, další jednání na den 19. 4. 2007, dále dne 26. 6. 2007. V srpnu 2007 byl ustanoven soudní znalec k ocenění další movité věci, která byla nově shledána jako součást dědictví. V únoru 2008 byla odmítnuta odvolání B [redacted] H [redacted] L [redacted] G [redacted] a E [redacted] K [redacted] proti rozhodnutí soudu prvního stupně. V prosinci 2007 se přihlásila firma Centra, a.s. s tím, že ostatní spoluvlastníci domu, ve kterém je byt po zůstaviteli, evidují pohledávku za jeho dědici ve výši cca 70.000,- Kč. V květnu 2009 byla znalci uložena pořádková pokuta za to, že nepředložil včas znalecký posudek, znalec požádal o prominutí pořádkové pokuty a zároveň se odvolal. Znalecký posudek byl vypracován v květnu 2010, v červnu 2010 bylo rozhodnuto o prominutí pořádkové pokuty soudnímu znalci. V mezidobí zemřela J [redacted] H [redacted] pozůstalá manželka. V červenci 2010 rozhodl soud o tom, s kým bude pokračováno v dědickém řízení po zemřelé J [redacted] H [redacted] proti tomuto rozhodnutí podal B [redacted] H [redacted] odvolání. Městský soud v Praze usnesením z listopadu 2010 napadené rozhodnutí soudu prvního stupně potvrdil. V lednu 2011 bylo rozhodnuto o znalečném, proti tomu podal odvolání B [redacted] H [redacted] který byl vyzván k odstranění vad odvolání a námitky podjatosti. V mezidobí se soudci vyjadřovali k námitce podjatosti. V lednu 2012 podala Ing. V [redacted] V [redacted] návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu, na průtahy si Ing. V [redacted] stěžovala již v roce 2010. Usnesením Ústavního soudu ze dne 27. 9. 2011, sp. zn. [redacted] byla odmítnuta ústavní stížnost Ing. V [redacted] V [redacted] proti průtahům v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 3 pod sp. zn. [redacted]. Městský soud usnesením ze dne 30. 4. 2012 potvrdil rozhodnutí soudu prvního stupně o znalečném. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 10. 7. 2012 byl zamítnut návrh Ing. V [redacted] V [redacted] na určení lhůty Obvodnímu soudu pro Prahu 3 k vydání usnesení ohledně potvrzení nabytí dědictví podle dědických podílů. Jednání bylo nařizováno na den 30. 1. 2013. Dne 1. 2. 2013 bylo rozhodnuto o určení obecné ceny dalšího zjištěného majetku, dále bylo rozhodnuto, jaká aktiva spadají do dědictví a jaká přísluší manželce zůstavitele J [redacted] H [redacted] byla určena cena majetku, výše dluhů a čistá hodnota dědictví částkou 1,041.734,- Kč. B [redacted] H [redacted] podal odvolání, vznesl námitku podjatosti, odvolání podala i V [redacted] V [redacted]. V březnu 2013 byl vyzván B [redacted] H [redacted] k odstranění vad odvolání, taktéž E [redacted] K [redacted]. Spis byl předložen Městskému soudu v Praze dne 21. 3. 2013, který usnesením ze dne 30. 4. 2013 napadené rozhodnutí soudu prvního stupně potvrdil. Jednání u notáře bylo nařizováno na den 15. 10. 2013. Usnesením ze dne 21. 10. 2013 bylo rozhodnuto o vypořádání dědictví. V [redacted] V [redacted] podala odvolání, taktéž B [redacted] H [redacted] a E [redacted] K [redacted]. Spis byl předložen Městskému soudu v Praze dne 23. 12. 2013. Soud vyzval B [redacted] H [redacted] a E [redacted] K [redacted] k odstranění vad odvolání, B [redacted] H [redacted] vznesl námitku podjatosti senátu Městského soudu v Praze, ke které se v květnu 2014 senát vyjádřil, spis byl předložen dne 9.

5. 2014 Vrchnímu soudu v Praze, který usnesením ze dne 19. 5. 2014 rozhodl, že soudce Městského soudu v Praze není vyloučen z projednávání a rozhodnutí věci. Dědické řízení není dosud skončeno.

Z dopisu žalobkyně ze dne 5. 10. 2006 soud zjistil, že žalobkyně učinila dotaz na předsedu senátu Městského soudu v Praze, JUDr. Ladislava Muzikáře, jakým způsobem je možno po téměř 16 letech zamezit dle jejího názoru psychicky nemocnému člověku, dědici panu B. H. v jeho nesmyslném počínání donekonečna dědictví prodlužovat. Poukázala na to, že byt otce byl v roce 1992 zapečetěn bez jakéhokoliv předchozího upozornění a s okamžitou platností a ona i její matka z něho odešly pouze s taškou. V bytě zůstaly její osobní věci, také piano, na které hrála, dále otcovy obrazy, kterým zřejmě neprospívá teplotní i vlhkostní podmínky a nevětrání prostor. Domek je naprosto zdevastován, byl obýván bezdomovci, část domku vyhořela, sousedé tak utrpěli škodu.

Ze žádosti žalobkyně ze dne 21. 5. 2012 a ze stanoviska žalované ze dne 7. 12. 2012 soud zjistil, že žalobkyně dne 23. 5. 2012 uplatnila u žalované nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 400.000,- Kč za nesprávný úřední postup v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 3 pod sp. zn. Žalovaná žalobkyni sdělila, že došlo k nesprávnému úřednímu postupu a vyplatila jí na náhradu nemajetkové újmy částku 228.250,- Kč.

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle § 2 cit. zák. odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit.

Podle § 5 zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.

Podle § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

Podle § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 téhož ustanovení zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 téhož ustanovení v případech,

kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.

Soud posoudil předmětnou věc podle § 5 písm. b), § 13 odst. 1 a § 31a zákona č. 82/1998 Sb., když se žalobkyně po žalované domáhá zaplacení 171.750,- Kč jakožto zadostiučinění v penězích za vzniklou nemajetkovou újmu, která jí měla vzniknout nesprávným úředním postupem, a to porušením povinnosti vydat rozhodnutí v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 3 pod sp. zn. [REDAKCE] v přiměřené lhůtě. V řízení bylo prokázáno, že žalobkyně svůj nárok u žalované předběžně uplatnila ve smyslu § 14 odst. 1, 3 zák. č. 82/1998 Sb., uspokojena byla jen částečně, proto věc může být projednána před soudem (§ 15 odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb.).

Soud se nejprve zabýval otázkou, zda Obvodní soud pro Prahu 3 vydal rozhodnutí ve věci vedené pod sp. zn. [REDAKCE] v přiměřené lhůtě. Ze spisu bylo zjištěno, že řízení bylo zahájeno dne 3. 1. 1991 a dosud není skončeno. Trvá tak 23 let a 6 měsíců, což je doba nepřiměřeně dlouhá, neboť ani právně či skutkově sebenáročnější spor nesmí trvat v právním státě takovou dobu, neboť důvěryhodnost justice tak trpí zásadním způsobem (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 24. 11. 2005, sp. zn. II. ÚS 168/05). V uvedeném soudním řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícím v porušení práva žalobkyně na vydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě ve smyslu § 13 odst. 1 věty třetí zákona č. 82/1998 Sb., za které mu náleží právo na přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu (§ 31a odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb.), jejíž vznik se v tomto případě presumuje (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 9. 2010, sp. zn. 30Cdo 958/2009), žalovanou nebyl vyvrácen.

Soud se tak dále zabýval nárokem žalobkyně na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu podle § 31a zák. č. 82/1998 Sb. Při stanovení formy či výše přiměřeného zadostiučinění za nesprávný úřední postup podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí zák. č. 82/1998 Sb. se přihlíží zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného (§ 31a odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb.). Jak již bylo popsáno výše, celková délka řízení vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 3 pod sp. zn. [REDAKCE] je nepřiměřeně dlouhá, ačkoliv pro soudní řízení není obecně stanovena žádná lhůta, kterou by bylo možné považovat za přiměřenou. Judikatura Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku (dále jen „ESLP“) za aspekty přiměřenosti lhůty považuje jednak zájem účastníka na rychlém vyřízení věci a jednak obecný zájem na řádném výkonu spravedlnosti. Přitom přihlíží ke složitosti věci, chování účastníků a státních orgánů a významu řízení pro účastníka. Z důvodu extrémní délky řízení soud dospěl k závěru, že konstatování porušení práva není dostačující formou zadostiučinění za nemajetkovou újmu, proto je nutné přiznat zadostiučinění v penězích.

Z konstantní judikatury Evropského soudu pro lidská práva a Nejvyššího soudu ČR (viz např. rozsudek ze dne 12. 1. 2011, sp. zn. 30Cdo 1151/2009, rozsudek ze dne 26. 1. 2011, sp. zn. 30Cdo 4889/2009, rozsudek ze dne 13. 7. 2011, sp. zn. 28Cdo 4540/2009, apod.) plyne, že za soudní řízení lze přiznat účastníku řízení základní částku v rozmezí mezi 15.000,- Kč až 20.000,- Kč za první dva roky a dále pak za každý další rok řízení. Za posuzované soudní řízení v délce trvání 23 let a 6 měsíců lze přiznat účastníku řízení základní částku ve výši 450.000,- Kč, když soud vycházel z částky 20.000,- Kč za první dva roky (každé soudní řízení musí trvat určitou dobu, přičemž nemajetková újma v prvních letech trvání řízení není příliš závažná), z částky 20.000,- Kč za každý další rok řízení a z částky 1.667,- Kč za každý další měsíc řízení (částku 20.000,- Kč za každý rok řízení zvolil soud z důvodu mimořádně dlouhé délky řízení).

Tuto částku soud snížil o 30 %, když věc je poměrně skutkově, právně a zejména procesně složitá. Předmětem dědictvého řízení je vypořádání dědictví, které obsahuje více než 500 položek movitých věcí a 2 nemovitosti. Ke zjištění jaká aktiva a pasiva spadají do dědictví se konalo 12 jednání u soudního komisaře, 3 šetření na místě samém, 2 soupisy věcí. Bylo vypracováno několik znaleckých posudků, bylo předloženo větší množství listin a rozhodnutí správních orgánů. Ještě v roce 2007 byla zahrnuta další movitá věc do aktiv dědictví. Po procesní stránce je věc výrazně složitá zejména z důvodu chování jednoho z dědiců B. H., který neustále podává nesrozumitelná podání, nedůvodné námítky podjatosti, řádné i mimořádné opravné prostředky, na která je soud či soudní komisař povinen ve smyslu občanského soudního řádu reagovat, zejména vyzývat B. H. k odstranění vad nesrozumitelných podání či námitek podjatosti, ke kterým se pak musí příslušní soudci či notáři vyjadřovat. Z důvodu této nepřiměřené procesní aktivity B. H. bylo ve věci rozhodováno 20 x Městským soudem v Praze, 1 x pak Vrchním soudem v Praze a Nejvyšším soudem ČR. Účastníkům nelze upírat jejich práva podávat řádné a mimořádné opravné prostředky, nicméně to, že je o opravných prostředcích třeba rozhodovat, čímž se délka řízení prodlouží, nelze přičítat k tíži státu. V mezidobí bylo též rozhodováno o procesních nástupcích po zemřelé manželce zůstavitele, věc projednávali tři různí soudní komisaři, ustanovení soudní znalci nemohli často znalecké posudky vypracovat (zdravotní problémy, odvolání z funkce znalce, proto byli ustanovováni znalci noví.

Na druhou stranu soud základní částku zvýšil o 10 % z důvodu různých pochybení zejména soudního komisaře JUDr. Viktora Matějky (nedůvodnými odročováními nařízených jednání z důvodu opakovaných nesmyslných námitek podjatosti vznesených B. H. či soudu I. stupně (ztráta spisu), a to zejména nekoncentrovaného vedení řízení a nedůvodných průtahů v průběhu řízení, např. v období od listopadu 1992 do března 1995 (od rozhodnutí odvolacího soudu do nařízení šetření na místě samém), od února do prosince 1997 (od rozhodnutí odvolacího soudu do nařízení jednání notářem), od prosince 1997 do září 1998 (prodleva mezi jednáními nařízenými notářem) a od října 2007 do května 2010 (od uplynutí lhůty k vypracování znaleckého posudku do předložení znaleckého posudku).

Co se týká významu řízení pro žalobkyně, ten je v daných sporech obecně hodnocen jako běžný, když ani Evropský soud pro lidská práva předmětný typ řízení neřadí mezi řízení,

kterým přisuzuje zvýšený význam pro účastníky (za řízení se zvýšeným významem pro účastníky jsou považována zejména řízení trestní, opatrovnická, pracovněprávní, o osobním stavu, ve věcech sociálního zabezpečení a týkající se zdraví nebo života). V tomto případě však nelze přehlédnout tu skutečnost, že žalobkyně je po dobu delší 23 let omezena v užívání majetku, který jí případně děděním, jehož hodnota jistě mnohonásobně za tak dlouhou dobu poklesla. Z tohoto důvodu soud zvýšil základní částku o 10 %.

Další důvody pro zvýšení, ale ani pro snížení základní částky soud neshledal, žalobkyně se na délce řízení nijak nepodílela. Žalobkyně teprve v roce 2006 (tj. po 15 letech řízení) žádala soud o radu či pomoc, jak řízení co nejrychleji ukončit, poté v roce 2008 a 2010 podala stížnost na průtahy v řízení, její ústavní stížnost, kterými si stěžovala na průtahy v řízení, byla Ústavním soudem v září 2011 odmítnuta a v červenci 2012 byl zamítnut její návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu.

Pro výše uvedené skutečnosti by soud žalobkyni přiznal právo na zaplacení nemajetkové újmy v penězích ve výši 405.000,- Kč (základní částka snižená o 10 %), žalobkyně se domáhala zaplacení částky 400.000,- Kč. Žalovaná žalobkyni na náhradu nemajetkové újmy již dobrovolně zaplatila 228.250,- Kč, soud tak zavázal žalovanou k úhradě zbývající částky 171.750,- Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 7,75 % p.a. ode dne 24. 11. 2012 do zaplacení, a to v souladu s nařízením vlády č. 142/1994 Sb., když žalobkyně má právo na úrok z prodlení ode dne následujícího po uplynutí šesti měsíců poté, kdy nárok na náhradu přiměřeného zadostiučinění uplatnila postupem podle § 14 zák. č. 82/1998 Sb. (srov. stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. dubna 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010), žalobkyně svůj nárok u žalované uplatnila dne 23. 5. 2012, uplynutí šestiměsíční lhůty připadlo na den 23. 11. 2012. Lhůtu k plnění stanovil soud odlišně od § 160 odst. 1 o.s.ř. z důvodu nemožnosti rychlejšího provedení platby z technických důvodů (výrok I.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 o.s.ř. za použití § 151 odst. 1 o.s.ř., podle něhož účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě byla zcela úspěšná žalobkyně, jejíž žalobě bylo v celém rozsahu vyhověno, částečné zastavení řízení bylo procesně zaviněno žalovanou, která žalobkyni plnila nejenom po podání žaloby, ale též po uplynutí šestiměsíční lhůty dle § 15 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení v plné výši, a to za náklady právního zastoupení částku 37.026,- Kč, která sestává ze 3 úkonů právní služby po 9.900,- Kč (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby a částečné zpětvzetí žaloby ve smyslu § 6 odst. 1, § 7 a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, dále jen „AT“, 3 režijních paušálů po 300,- Kč podle § 13 odst. 1, 3 AT a 21 % ve výši 6.426,- Kč. Jejich zaplacení uložil neúspěšné žalované ve lhůtě patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku (odlišně od § 160 odst. 1 o.s.ř. z důvodu nemožnosti rychlejšího provedení platby z technických důvodů), k rukám zástupkyně žalobkyně dle § 149 odst. 1 o.s.ř. (výrok III.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti dnů ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2 dvakrát v písemném vyhotovení.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (exekuci).

V Praze dne 24. června 2014

Mgr. Markéta Jirásková, v. r.
soudkyně

Za správnost vyhotovení:
Zbáňmová